

СТЕФАН БОНЕВ

ЕДИН НЕДОВЪРШЕН РАЗКАЗ

Част 9 от „Формуляр № 8“

chitanka.info

Тогава бях просто един млад и зелен студент, ако не се лъжа първи курс. Ловях мухите и си мислех, че всичко, което хвърчи се яде. В останалото време пишех разкази и обикалях многобройните столични редакции с надеждата да пробутам някъде нещо. В повечето случаи се отървавах само с някое обещание за близкото бъдеще. От време на време успявах да пробутам нещо. Тогава си купувах цял наръч от съответния вестник, и раздавах наляво и надясно. Но истинския празник идваше, докато дойдеше време за хонорара.

По онова време хонорарите хич не бяха малки. С парите от един фейлетон, например, успяхме да се напием до козирката в „Тенекииите“ до пионерския дом. На другия ден някой разказваше, че сме били направили „бомба“ на сервитьора. Но аз лично нямам спомени от края на тази вечер. Спомням си само утрото. Пардон, обедът. Беше минало 12, когато успях да се събудя. По-пребит не се бях чувствал отдавна. Имах чувството, че цял рояк винарки са се заселили трайно в главата ми и постоянно се размножаваха. Та, точно за този ден ми е думата. Сега, около двайсет години, трудно мога да си спомня кой беше фейлетона, още по-малко пък кои бяха сътрапезниците ми, дошли да полеем публикацията в долнопробната софийска кръчма. То, за запои винаги имаше кандидати. Особено, когато друг черпи.

Не си спомням и какво сме пили. Спомням си само едно нищо — ясно и отчетливо. Едно лице. Едно красиво женско лице от съседната маса. Беше невъзможно красива, и много-много тъжна. Седеше сама и пиеше, ако не се лъжа — водка с доматен сок. Не намирах за редно едно толкова красиво лице, в същото време да бъде и толкова тъжно и отнесено. Имах чувството, че не забелязва никого и нищо. Погледът и преминаваше през мен и приятелите ми, като че бяхме безплътни. Не реагираше по никакъв начин и на пиянските подмятания на един от нашите. Само си седеше, гледаше унесено през прозореца с големите си кафяви очи, и небрежно подръпваше една от кестенявите си къдрици, която се открояваше на млечната кожа на деколтето и. Ставам много описателен. Още не мога да си обясня как съм запомнил всички тези подробности, при положение, че цялата пиянска вечер беше просто едно огромно бяло петно в паметта ми.

През целия ден не можах да се отърва от този натрапчив образ. Където и да ходех, все имах чувството, че тя е някъде наблизо. Че е в

читалнята на институтската библиотека, че ей сега ще влезе в аулата, където бях на лекции. Че това е ей онова момиче, което си преговаря от някакъв учебник до входа на стола... Намирах я във лицето на всяка брюнетка, която ми се стореше по-тъжна.

Дните минаваха, а аз не можех да си прочистя паметта от натрапчивия образ. Преди минавах за един от отличниците на потока, на тази сесия се провалих тотално. Едва успех да си взема изпитите на поправителната. С падането на успеха, загубих и стипендията си. Напуснах хубавата си квартира с ТЕЦ и телефон и се заселих в едно стайче в разнебитена къща край Дървеница. Загубих и много от хората, които смятах за приятели. Явно не им бях необходим такъв. По-нужен съм им бил като зубрача, който винаги ще ти обясни задачите, ще ти услужи с лекциите си, или ще почерпи, тъй като освен на хубавата си стипендия, разчита и на хонорари. А хонорари вече нямаше. Не че не пишех. Пишех дори повече от преди. Старата ми пишеща машина „Марица 12“ избълва толкова листове, колкото не съм си представял. Отвсякъде, обаче, връщаха ръкописите ми, с какви ли не мотиви. Вече се чувствах като един изпечен графоман, но не спирах да пиша, най-малкото, защото няхах какво друго да правя, във времето, през което не се мотам като ошашавен из института.

И няма смисъл да ви казвам, за какво бяха всичките ми писания. Нали се сещате кой беше главният ми герой, какво лице имаше, колко кестеняви бяха къдриците върху млечната кожа на деколтето...

Всичко това продължи до един ден, в който забравих всичко това. Е, не съвсем, де. Спомнях си красивото лице, къдрицата, кафевите очи, водката, доматиения сок. Но само толкова. Вече нищо не ме караше да се заглеждам подир всяка брюнетка, която върви по тротоара. Не бих казал, че ме е излекувало времето. Ако беше така, това щеше да стане постепенно, Пък и все нещо от онази магия щеше да остане в мен. Просто един ден се събудих след един запой, подобен на онзи, от който започна цялата тази идиотска история, но освен махмурлук не изпитвах нищо друго. Сигурно се сещате — оправих си успеха, върнах си стипендията, наех си нова квартира с правно и телефон. Само хонорарите не се върнаха, за да бъде идилията пълна. Не се върнаха, защото престанах да пиша. Вече изобщо не ми идваше ищах да седна пред белия лист. Дори веднъж се наложи да си пиша автобиографията, и се оказа, че не помня къде съм дянал пишещата

машина. Чисто по фройдистки я бях забутал там, където ник ой не може да я намери!

Намерих я едва днес, две десетилетия по-късно. Слязох до избата, за да преточа зелето в бидона, и да взема някакъв буркан с компот, когато се спънах в нещо. Беше тя, старата ми „Марица 12“. Бих се заклел, че не зная как се е озовала там. След онова време, когато се загуби, аз смених две или три квартири, не съм сигурен, а сега със семейството си живея в апартамент в Пловдив. И никога през тези премествания, не съм я намирал, камо ли да съм я пренасял от едно място на друго.

И сега си седя в избата, тук е доста хладно, но сякаш не го усещам, и щракам тези редове на няколко пожълтели от годините листове, които намерих в джоба на капака на машината.

Впрочем, това е последния лист. Вече се вижда краят му. А това са последните редове, които пиша, защото повече листове няма. Трябва да отскоча до книжарницата, да купя стотина листа. Свърш

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.